

תנן - חולין

מבוא. המלה הארמית תָּנַן, שפירושה שנינו, והמלים דָּתַנְנָא, וּתְנַן, וְהִתְנַן, וגם תְּנִינָא בדרך כלל באות להציג ציטוט מן המשנה, אבל יש הרבה מקרים שבהם מקור הציטוט איננו משנה אלא ברייתא. ברשימה הזאת, שמתייחסת רק למסכת חולין בתלמוד הבבלי, ניסיתי להביא את כל הציטוטים מן המשנה אחרי המלים תָּנַן וכדומה עם הניקוד המסורתי וציון מקום המקור במשנה. במקרים של ציטוטים מברייתות ניסיתי להביא את המקור בתוספתא או לציין מקום בתלמוד הבבלי בו הציטוט מובא אחרי המלה דָּתַנְנָא או מלה דומה.

פסח שלניץ

חולין

פרק ראשון: הכל שוחטין

דף ג ע"א

וְהִתְנַן: הַמְנִיחַ עוֹבֵד פּוֹכְבִים בְּחֻנּוֹתָו וְיִשְׂרָאֵל יוֹצֵא וְנִכְנַס מוֹתֵר (עבודה זרה: פרק ה משנה ד)
אֵלָא מֵהֵכָא: אֵין הַשּׁוֹמֵר צָרִיךְ לְהִיּוֹת יוֹשֵׁב וּמְשַׁמֵּר אֲלָא אַע"פ שְׂיֹצֵא וְנִכְנַס מוֹתֵר (עבודה זרה: פרק ד משנה יא)

דף ה ע"א

דִּתְנַן: סִנְהֶדְרִין הֵינְהּ פְּחָצִי גִוְרִין עֵגוּלָה כְּדִי שְׂיֵהוּ רוֹאִין זֶה אֶת זֶה (סנהדרין: פרק ד משנה ג)

דף ו ע"א

נִפְקֵי רַבִּי זִירָא דֵק וְאַשְׁכַּח דִּתְנַן: הַלּוֹקֵחַ יוֹן לְתַתּוֹ לְתוֹךְ הַמּוֹרֵיִס אוֹ לְתוֹךְ הָאֵלוֹנִתִית כְּרִשְׁיִין לְעִשׂוֹת מֵהֵן טְחִינִין עֲדָשִׁים לְעִשׂוֹת מֵהֵן רְסִיסִין חֲיִיב מְשׁוּם דְּמַאי וְאֵין צָרִיךְ לומר מְשׁוּם וְדַאי וְהֵן עֲצָמֵן מוֹתֵרִין (בריייתא. תוספתא דמאי: פרק א, הלכה יח)
וְהִתְנַן: הַנּוֹתֵן לְחֻמּוֹתוֹ מְעַשֵּׂר אֶת שֶׁהוּא נוֹתֵן לָהּ וְאֶת שֶׁהוּא נוֹטֵל מִמֶּנָּה מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדָה מְחַלְפֵת הַמִּתְקַלְקֵל (דמאי: פרק ג משנה ו)

דף ו ע"ב

וְהִתְנַן: הַנּוֹתֵן לְפּוֹנְדְקִית שְׁלוֹ מְעַשֵּׂר אֶת שֶׁהוּא נוֹתֵן לָהּ וְאֶת שֶׁהוּא נוֹטֵל הִימְנָה מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדָה מְחַלְפֵת (דמאי: פרק ג משנה ה)

דף ז ע"א

דִּתְנַן: מְשַׁרְבוּ זְחוּחֵי הַלֵּב רַבּוּ מְחֻלְקוֹת בְּיִשְׂרָאֵל (מסורת הש"ס: סוטה דף מז ע"ב וְשֵׁם אֵיתָא דִּתְנִינָא)
וְתַנְן: יֵרֵק הַנָּאֵגֵד מְשִׁיאֵגֵד (מעשרות: פרק א משנה ה)

דף ז ע"ב

וְהִתְנַן: הַלּוֹקֵחַ לְזֶרַע וְלִבְהֵמָה וְקִמַּח לְעוֹרוֹת וְשִׁמֵן לְנֹר וְשִׁמֵן לְסוּף בּוֹ אֶת הַפְּלִים פְּטוֹר מֵהַדְּמַאי (דמאי: פרק א משנה ג)

דף ט ע"א

אֵף אָנָּן נִמְי תְּנִינָא: ר"ש אוֹמֵר אִם שָׁהָה כְּדִי בִיקוֹר (חולין: פרק ב משנה ג)

דף י ע"א

תנן התם: ג' משקין אסורין משום גלוי מים וזין וחלב כמה ישוה ויהיו אסורין כדי שיצא הרחש ממקום קרוב וישתה (תרומות: פרק ח משנה ד)

דף י ע"ב

והתנן: בית אפל אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו (נגעים: פרק ב משנה ג)
ותנן: יצא ובא לו דרך כניסתו (יומא: פרק ה משנה א)

דף יא ע"ב

והתנן: לא היה מגיע למחצית ההר עד שנעשה אברים אברים (יומא: פרק ו משנה ו)

דף יב ע"ב

דתנן: יש להן מעשה (כלים: פרק יז משנה טו)
דתנן: אין להן מחשבה (כלים: פרק יז משנה טו)
דתנן: האלון והרמון והאגוז שחקקום תינוקות למוד בהן עפר או שהתקינום לכף מאזנים
טמאין מפני שיש להן מעשה ואין להן מחשבה (כלים: פרק יז משנה טו)

דף יג ע"א

דתנן: המעלה פירותיו לגג מפני הכנימה וירד עליהם טל אינן בכי יותן ואם נתפזין לקר הררי הן
בכי יותן העלום חרש שוטה וקטן אף על פי שנתפזונו לקר אינן בכי יותן מפני שיש להן מעשה
ואין להן מחשבה (מכשירין: פרק ו משנה א)
דתנן: אין להן מחשבה (מכשירין: פרק ו משנה א)
דתנן: יש להן מעשה (מכשירין: פרק ו משנה א)

דף יד ע"א

דתנן: מתקין את הדילועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים רבי יהודה אומר אם לא
היתה נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן (שבת: פרק כד משנה ד)

דף יד ע"ב

דתנן: כל הפלים הניטלין בשבת שביריהן ניטלין ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה שבירי עריבה
לכסות בהן פי חבית שבירי זכוכית לכסות בהן פי הפך רבי יהודה אומר ובלבד שיהו עושין
מעין מלאכתן שבירי עריבה לצוק לתוכן מקפה שבירי זכוכית לצוק לתוכן שמן (שבת: פרק יז
משנה ה)

דתנן: אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין ואם יצאו מעצמן אסורין רבי יהודה אומר
אם לאוכלין היוצא מהן מותר ואם למשקין היוצא מהן אסור (שבת: פרק כב משנה א)
דתנן: רבי יהודה אומר כל גרות של מתכת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו באותה שבת
(ברייטא. מסורת הש"ס: צ"ל דתנא)

דף טו ע"א

דתנן: המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג
יאכל במוצאי שבת במזיד לא יאכל עולמית רבי יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוצאי שבת
לאחרים ולא לו במזיד לא יאכל עולמית לא לו ולא לאחרים (ברייטא. תוספתא שבת: פרק ג,
הלכה ג)

דף טז ע"א

חולין

פרק שני: השוחט

דף טז ע"א

דתנן: הפופה קערה על הפותל בשביל שתודח הרי זה בכי יותן בשביל שלא ילקה הפותל אינו בכי יותן (מכשירין: פרק ד משנה ג)

דף יז ע"א

היינו דתנן: השוחט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר פטור מלקסות (חולין: פרק ו משנה ב)

דף יח ע"א

וקא אגן תנן: חוץ ממגל קציר והמגירה והשינים והצפורן מפני שהן חונקין (חולין: פרק א משנה ב)

דף יט ע"א

דקא תנן: רובו של אחד כמוהו (חולין: פרק ב משנה א)

דף כ ע"ב

אף אגן נמי תנינא: מלק בסכין (זבחים: פרק ז משנה ה)

דף כא ע"א

תנן התם: הותזו ראשיהן אע"פ שפפרקסין טמאים כזנב הלטאה שפפרקסת (אהלות: פרק א משנה ו)

דף כג ע"א

דתנן: הקריבו מביא עליו נסכי איל ואין עולה לו מזבחו (פרה: פרק א משנה ג)

דף כד ע"ב

תנן התם: בעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל טמא ר' יוסי אומר בחולה ובזקן טמא בילד ובבריא טהור (מקואות: פרק ח משנה ד)

דף כו ע"א

ר' יוסקן בן נורי היא דתנן: ג' לוגין מים חסר קורטוב שגפול לתוכן קורטוב יין ומראיהן כמראה יין ונפלו למקנה לא פסלוהו ג' לוגין מים חסר קורטוב שגפול לתוכן קורטוב חלב ומראיהן כמראה מים ונפלו למקנה לא פסלוהו רבי יוסקן בן נורי אומר הכל הולך אחר המראה (מקואות: פרק ז משנה ה)

פרק שני: השוחט**דף כח ע"ב**

והתנן: רבי יהודה אומר עד שישחוט את הזרידין (חולין: פרק ב משנה א (משנתנו))
תנן: חצי אחד בעוף ואחד וחצי בבמה שחיתתו פסולה (חולין: פרק ב משנה א (משנתנו))

דף כט ע"א

תנינא חדא זימנא: רובו של אחד כמוהו (חולין: פרק ב משנה א (משנתנו))

דף כט ע"ב

דתנינא: תזבח שלא יהו שנים שוחטין זבח אחד תזבחהו שלא יהא אחד שוחט שני זבחים (ברייתא. דתני רב יוסף בדף כט ע"א)

דף ל ע"א

והתנן: שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרקסת הרי היא כחיה לכל דבריה (ברייתא שקשורה למשנה בחולין: פרק ט משנה א)

דף ל ע"ב

תנינא: או שהחליד את הספין תחת השני ופסקו רבי יששב אומר נבלה ר"ע אומר טרפה (חולין: פרק ב משנה ד)

דף לא ע"א

תנינא: אפילו כל שהוא (חולין: פרק ב משנה ג (משנתנו))
דתנן: וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה (חולין: פרק א משנה א)
דתנן: גל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים טהורין (מקואות: פרק ה משנה ו)

דף לא ע"ב

דתנן: מטבילין בראשין ואין מטבילין בכיפין שאין מטבילין באויר (ברייתא. ראה מסכת חגיגה דף יט ע"א)
דתנן: פירות שנפלו לתוך אמת המים ופשט מי שידין טמאות ונטלן ידיו טהורות ופירות אינן בכי יותן ואם בשביל שידחו ידיו טהורות ופירות בכי יותן (מכשירין: פרק ד משנה ז)
ותנן: נפלה ספין ושחטה אע"פ ששחטה כדרך פסולה (חולין: פרק ב משנה ג (משנתנו))
דתנן: החרשת והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה אם יש להן פקחות מתקנות אותן אוכלות בתרומה (נידה: פרק ב משנה א)

דף לב ע"ב

הא תנן: ואח"כ (חולין: פרק ב משנה ד (משנתנו))

דף לג ע"א

דתנן: כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקדש ופוסל את התרומה ומותר בחולין ובמעשר דברי ר"מ וחקמים אוסרים במעשר (פרה: פרק יא משנה ה)

דף לג ע"ב

דתנן: בו ביום דרש רבי עקיבא וכל כלי חרש וגו' יטמא טמא לא נאמר אלא יטמא לטמא אחרים לימד על כפר שני שהוא עושה שלישי בחולין (סוטה: פרק ה משנה ב)

דף לד ע"א

דתנן: כל הפוסל בתרומה מטמא משקין להיות תחלה חוץ מטבול יום (פרה: פרק ח משנה ז)

דף לד ע"ב

תנינא: שלישי שני לקדש ואין שני לתרומה בחולין שנעשו על טהרת תרומה (טהרות: פרק ב משנה ב)

דף לה ע"א

חולין

פרק שלישי: אלו טרפות

דף לה ע"א

דתנן: בגדי עם הארץ מדרס לפרושיין בגדי פרושיין מדרס לאוכלי תרומה בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש (חגיגה: פרק ב משנה ז)

דף לה ע"ב

והתנן: אם אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן (חגיגה: פרק ג משנה ד)

דף לח ע"א

תנינא: בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))

דתנן: בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))
דתנן: אמר ר"ש השוחט בליילה ולמחר מצא כתלים מלאים דם כשרה שזינקה וכמדת ר"א (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))

והתנן: ר"א אומר ד"יה אם זינקה (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))
והא תנן: וחכמים אומרים עד שתפרנס או ביד או ברגל (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))

דף לח ע"ב

פולהו תננהי: בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש (חולין: פרק ב משנה ו (משנתנו))

דף לט ע"ב

דתנן: הבריא שאמר כתבו גט לאשתי רצה לשחק בה ומעשה בבריא שאמר כתבו גט לאשתי ועלה לגג ונפל ומת אמר רשב"ג אם מעצמו נפל ה"ז גט ואם הרוח דחתו אינו גט (גיטין: פרק ו משנה ו)

פרק שלישי: אלו טרפות**דף מב ע"ב**

דתנן: כמה חסרון בשדרה בש"א שתי חוליות וב"ה אומרים חוליא אקת (אהלות: פרק ב משנה ג)

והתנן: ניטל הטחול (חולין: פרק ג משנה ב)

דף מג ע"א

והתנן: ניטלה הכבד (חולין: פרק ג משנה ב)

דף מה ע"ב

מי לא תנן: ר"ש אומר עד שתנקב לבית הסמפונות (חולין: פרק ג משנה א)

דף מו ע"א

והתנן: ניטל הכבד ונשת"יר הימנה כזית (חולין: פרק ג משנה ב)

דף מט ע"ב

נדא דתנן: שלשה משקים אסורים משום גילוי היין והמים והחלב ושאר כל המשקים מותרים (תרומות: פרק ח משנה ד)

דף נ ע"א

דתנן: כל שלשה ימים הראשונים בא ממקום קרוב מונה עמהן ממקום רחוק מונה לעצמו
מכאן ואילך אפילו בא ממקום קרוב מונה לעצמו רבי שמעון אומר אפילו ביום השביעי בא
ממקום קרוב מונה עמהן (בריייתא. ראה מסכת מועד קטן דף כא ע"ב)

דף נב ע"ב

תפשוט ליה מדתנן: כרס הפנימית שניקבה או שנקרע רוב החיצונה (חולין: פרק ג משנה א
(משנתנו))

תנינא: ודרוסת הזאב (חולין: פרק ג משנה א (משנתנו))

וקא תנן: רבי יהודה אומר דרוסת הזאב בדקה ודרוסת ארי בגסה (חולין: פרק ג משנה א
(משנתנו))

וקתנן: ודרוסת הנץ (חולין: פרק ג משנה א (משנתנו))

דף נג ע"א

וקאנן תנן: ודרוסת הנץ בעוף הדק (חולין: פרק ג משנה א (משנתנו))

דף נד ע"ב

וקתנן: כל בעלי אומניות עומדים מפניהם ושואלין בשלומן ואומרין להם אחינו אנשי מקום
פלוגי באצכם בשלום (ביכורים: פרק ג משנה ג)

דף נו ע"ב

וקאנן תנן: ורוקין פסולין (חולין: פרק ג משנה ג (משנתנו))

וקאנן תנן: אדומין כשרים (חולין: פרק ג משנה ג (משנתנו))

דף נח ע"א

הא דתנן: ולד טרפה ר' אליעזר אומר לא יקרב לגבי מזבח ור' יהושע אומר יקרב (תמורה:
פרק ו משנה ה)

הא דתנן: ולד טרפה ר' אליעזר אומר לא יקרב לגבי מזבח ר' יהושע אומר יקרב (תמורה:
פרק ו משנה ה)

דף נח ע"ב

תנן התם: בהמה בעלת ה' רגלים או שאין לה אלא שלש ה"ז מום (בכורות: פרק ו משנה ז)
דתנן: רבי שמעאל אומר הנוצה מצטרפת (חולין: טהרות א משנה ב)

דף סו ע"ב

תנן התם: כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת. יש לו
קשקשת ויש לו סנפיר דג טהור. יש לו סנפיר ואין לו קשקשת דג טמא (נדה: פרק ו משנה ט)

פרק רביעי: בהמה המקשה**דף סח ע"א**

תנן: בהמה המקשה לילד והוציא העובר את ידו והחזירו מותר באכילה (חולין: פרק ד
משנה א (משנתנו))

תנינא: איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לפנהנים הבא אחר נפלים אף על פי שיצא ראשו חי או בן
ט' שיצא ראשו מת (בכורות: פרק ח משנה א)

דף סט ע"א

דתנן: גיד הנשה נוהג בשליל וְחֵלְבוֹ אֶסּוּר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר אֵין נוֹהֵג בְּשֵׁלִיל וְחֵלְבוֹ מוֹתֵר (ברייטא שקשורה למשנה בחולין: פרק ז משנה א)
אלמה תנן: אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברין ולא אברין ועוברין בשלמין ולא שלמין בהן (תמורה: פרק א משנה ג)
אלמה תנן: חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן הטחול ומן הפליות אסור באכילה (חולין: פרק ד משנה א (משנתנו))

דף סט ע"ב

דתנן: אמר רבי יוסי והלא במוקדשים האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגל של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה (תמורה: פרק א משנה ג)

דף ע ע"א

תנן: המבכרת המקשה לילד מחתך אבר אבר ומשליך לפלבים (חולין: פרק ד משנה ב (משנתנו))

דף עא ע"א

דתנן: המפלת מין בהמה חיה ועוף בין טמאין בין טהורין אם זכר תשב לזכר אם נקבה תשב לנקבה אינו ידוע תשב לזכר ולנקבה דברי רבי מאיר וחקמים אומרים כל שאינו מצורת אדם אינו ולד (נידה: פרק ג משנה ב)

דף עא ע"ב

דתנן: הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידיו הוא והן טמאין מיד. הנה לבוש פליו וסנדליו וברגליו וטבעותיו באצבעו הוא טמא מיד והן טהורין עד שישקה בכדי אכילת פרס פת חטים ולא פת שעורים מיסב ואוכל בליפתן (נגעים: פרק יג משנה ט)
טומאה בלועה דתנן: בלע טבעת טמאה טובל ואוכל בתרומתו הקיאה טמאה וטמאתו (מקואות: פרק י משנה ח)
טהרה בלועה תנינא דתנן: בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת והזה ושנה וטבל והקיאה הרי היא כמה שהיתה (מקואות: פרק י משנה ח)

דף עב ע"ב

דתנן: שלשה על שלשה שנתחלק טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס (כלים: פרק כז משנה י)

דף עג ע"א

דתנן: כל ידות הפלים שהן ארוכות ועתידי לקצצן מטביל עד מקום מדה (דברי ר"מ וחקמים אומרים) עד שיטביל את כולו (מקואות: פרק י משנה ה)

דף עג ע"ב

מיתה תנינא: מטה הבהמה הבשר צריה הקשר והאבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר מן הנבלה דברי ר' מאיר (חולין: פרק ט משנה ז)
שחיטה נמי תנינא: נשחטה בהמה הוקשרו בדמיה דברי ר"מ ר"ש אומר לא הוקשרו (חולין: פרק ט משנה ז)

דף עה ע"א

חולין

פרק חמישי: אותו ואת בנו

דף עה ע"א

דתנן: דגים מאימתי מקבלין טומאה ב"ש אומרים משיצודו וב"ה אומרים משימותו רבי עקיבא אומר משעה שאין יכולין לחיות (עוקצין: פרק ג משנה ח)

דף עה ע"ב

מסוכן דתנן: בראשונה היו אומרים היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו. חזרו לומר אף המפרש והיוצא בשירא. ר"ש (בן) שזורי אומר אף המסוכן (טבול יום: פרק ד משנה ה)

תרומת מעשר של דמאי דתנן: תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה ר"ש (בן) שזורי אומר אף בחול שואלו ואוכלו על פיו (דמאי: פרק ד משנה א)

פרק חמישי: אותו ואת בנו**דף עט ע"א**

דתנן: ר' יהודה אומר הנולדים מן הסוס אע"פ שאביהן חמור מותרין זה בזה אבל הנולדים מן החמור עם הנולדים מן הסוס אסורין (כלאים: פרק ח משנה ד)

דף עט ע"ב

והא דתנן: כו"י אין שוחטין אותו ביו"ט ואם שחטו אין מכסין את דמו (ביכורים: פרק ב משנה ח-ט)

דף פ ע"א

דתנן: שור הבר מין בהמה הוא רבי יוסי אומר מין חיה (כלאים: פרק ח משנה ו)

דף פב ע"א

והתנן: נמצא ההורג עד שלא תערף העגלה תצא ותרעה בעדר (סוטה: פרק ט משנה ז) לענין דינא תנן. תנא: אם קדם השני (חולין: פרק ה משנה ג (משנתנו))

דף פב ע"ב

מדתנן: הזרע כלאים כלאים לוקה (בריייתא) תנינא: קזיר שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תשתה והוא שותה אל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת (נזיר: פרק ו משנה ד)

פרק ששי: כסוי הדם**דף פג ע"ב**

מי לא תנן: דם הניתז ושעל הסכין חייב לכסות (חולין: פרק ו משנה ו)

דף פה ע"ב

והתנן: ר' שמעון אומר חולין שנשחטו בעזרה ישרפו באש וכן חיה שנשחטה בעזרה (תמורה: פרק ז משנה ד)

דף פו ע"א

דתנן: תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו רבי מאיר מטהר וחקמים מטמאין מפני שדרך של תינוק לטפח (טהרות: פרק ג משנה ח)

דף פז ע"ב

תנן התם: דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם כשר נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה או בדם החיה רואין אותו כאילו הוא מים רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם (זבחים: פרק ח משנה ו)

תנן התם: כל משקה המת טהורין חוץ מדמו וכל מראה אדמומית שבו מטמאין באהל (בריייתא. תוספתא מכשירין: פרק ג, הלכה טו)

פרק שביעי: גיד הנשה**דף פט ע"ב**

והתנן: ירה שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בנותן טעם הרי זו אסורה (חולין: פרק ז משנה ד)

והתנן: על אלו טומאות הנזיר מגלח על המת ועל כזית מן המת (נזיר: פרק ז משנה ב)

דף צ ע"ב

תנן התם: תפוח היה באמצע המזבח פעמים היה עליו כשלוש מאות פור (תמיד: פרק ב משנה ב)

דתנן: גפן של זהב היתה עומדת על פתחו של היכל ומודלה על גבי כלונסות וכל מי שהיה מתנדב גרגיר או אשכול מביא ותולה בה. אמר רבי אלעזר ברבי צדוק מעשה היה ונמנו עליה שלש מאות כהנים לפנותה (מידות: פרק ג משנה ח)

דתנן: רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון הסגן פרוכת עוביה טפח ועל שבעים ושנים נירים נארגת ועל כל נימה ונימה עשרים וארבעה חוטין. ארקה ארבעים באמה ורחבה עשרים באמה ומשמונים ושתי רבוא נעשת. ושתיים עושים בשנה ושלוש מאות כהנים מטבילין אותה (שקלים: פרק ח משנה ה)

דף צט ע"א

והתנן: למה אמרו כל המחמץ ומתבל ומדמע להחמיר מין ומינו. להקל ולהחמיר מין ושאינו מינו (ערלה: פרק ב משנה ו)

וקתני ספא: להקל ולהחמיר מין ושאינו מינו כיצד גריסין שנתבשלו עם העדשים אם יש בהם בנותן טעם בין יש בהן להעלות במאה ואחד בין אין בהן להעלות במאה ואחד אסור. אין בהן בנותן טעם בין שיש בהן להעלות במאה ואחד בין אין בהן להעלות במאה ואחד מותר (ערלה: פרק ב משנה ז)

דף צט ע"ב

דתנן: דג טמא צירו אסור רבי יהודה אומר רביעית בסאתים (תרומה: פרק י משנה ח)

דף ק ע"ב

והתנן: נוהג בשליל. ר' יהודה אומר אינו נוהג בשליל וחלבו מותר (חולין: פרק ז משנה א)

והתנן: על אלו טומאות הנזיר מגלח על המת ועל כזית מן המת (נזיר: פרק ז משנה ב)

דף קא ע"א

דתנן: טמא שאכל קדש בין קדש טמא בין קדש טהור חייב. רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל את הטהור חייב. טמא שאכל את הטמא פטור שלא אכל אלא דבר טמא. אמרו לו אף טמא שאכל את הטהור כיון שנגע בו טמאהו (זבחים: פרק יג משנה ב)

דף קב ע"א

חולין

פרק שמיני: כל הבשר

דף קב ע"א

אף אָנן נמי תְּנִינָא: אַכּל אַבְר מן החי מְמַנָּה אִינוּ סוֹפֵג אַרְבַּעִים וְאִין שְׁחִיטָה מְטַהֶרְתָּה (טהרות: פרק א משנה ג)

פרק שמיני: כל הבשר**דף קד ע"א**

דְּתַנּוּ: חֵלֶת חוּצָה לְאַרְצָה נֶאֱכָלֶת עִם הַזֵּר עַל הַשְּׁלַחַן וְנִיתְּנָת לְכָל כֹּהֵן שִׁירְצָה (חלה: פרק ד משנה ח)

דף קט ע"ב

וְהָא אָנן תַּנּוּ: אִינוּ עוֹבְר עָלֵינוּ (חולין: פרק ח משנה ג (משנתנו))
וְהָאָנן תַּנּוּ: קוֹרְעוּ (חולין: פרק ח משנה ג (משנתנו))

דף קי ע"ב

דְּתַנּוּ: אֵינָה נֶאֱסָרֶת (תרומות: פרק י משנה יא)
דְּתַנּוּ: הַכֹּבֵד אוֹסֶרֶת וְאֵינָה נֶאֱסָרֶת מִפְּנֵי שֶׁהִיא פּוֹלְטָת וְאֵינָה בּוֹלְעַת (תרומות: פרק י משנה יא)

דף קיא ע"ב

מִי לֹא תַנּוּ: קִדְרָה שְׁבִישָׁל בְּהַ בֶּשֶׂר לֹא יִבְשָׁל בְּהַ חֵלֶב וְאִם בִּשְׁל בְּנוֹתָן טַעַם בִּשְׁל בְּהַ תְּרוּמָה
לֹא יִבְשָׁל בְּהַ חוּלִין וְאִם בִּשְׁל בְּנוֹתָן טַעַם (בריייתא. הַא דְּתַנּוּ בַדָּף צז ע"א)

דף קיד ע"א

דְּתַנּוּ: מִי סָלַב הָרִי הֵן כְּסָלַב וְהַמוֹחֵל הָרִי הוּא כְּשֶׁמֶן (מכשירין: פרק ו משנה ה)

דף קטז ע"ב

וְהַתַּנּוּ: לּוֹקְחִים בִּיצִים מִן הָעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וְאִין חוֹשְׁשִׁין לֹא מִשּׁוּם נִבְלָה וְלֹא מִשּׁוּם טְרָפָה
(בריייתא. תּוֹסַפְתָּא חוּלִין: פרק ג, הַלְכָה כד)

דף קיז ע"ב

דְּתַנּוּ: כָּל שֵׁישׁ לוֹ מִתִּירִין בֵּין לְאָדָם וּבֵין לְמִזְבֵּחַ חֵיִבִין עָלָיו מִשּׁוּם פְּגוּל (זבחים: פרק ד משנה ג)

פרק תשיעי: העור והרוטב

תְּנִינָא לְהָא דַּת"ר: שׁוֹמְרִים לְטוּמְאָה קְלָה וְלֹא שׁוֹמְרִים לְטוּמְאָה חֲמוּרָה (בריייתא)

דף קיח ע"א

תַּנּוּ הַתָּם: כָּל שֶׁהוּא יָד וְלֹא שׁוֹמֵר טָמֵא וּמְטַמֵּא וְאִינוּ מְצַטְרֵף. שׁוֹמֵר וְאֵע"פ שֶׁאִינוּ יָד טָמֵא
וּמְטַמֵּא וּמְצַטְרֵף. לֹא יָד וְלֹא שׁוֹמֵר לֹא טָמֵא וְלֹא מְטַמֵּא (עוקצין: פרק א משנה א)

דף קיח ע"ב

הַא דְּתַנּוּ: הַפִּיטְמָא שֶׁל רְמוֹן מְצַטְרֵפֶת וְהַנֶּחֶץ שֶׁלּוֹ אִין מְצַטְרֵף (עוקצין: פרק ב משנה ג)
וְתוֹ הַא דְּתַנּוּ: הָעוֹר וְהָרוֹטֵב וְהַקִּיפָה וְכו' מְצַטְרֵף לְטָמֵא טוּמְאָת אוֹקְלִים (חולין: פרק ט משנה א (משנתנו))

דף קיט ע"ב

והתנן: רבי יהודה אומר שלש קליפות בבצל. פנימית בין שלמה בין קדורה מצטרפת. אמצעית שלמה מצטרפת קדורה אין מצטרפת. חיצונה בין כה ובין כה טהורה (עוקצין: פרק ב משנה ד) דתנן: המלאי שבשבלים מיטמאין ומטמאין ואין מצטרפין (עוקצין: פרק א משנה ג)

דף קכ ע"א

אהא דתנן: המלאי שבשבלין מטמאין ומיטמאין ואין מצטרפין (עוקצין: פרק א משנה ג) תנן התם: הקפה את הדם ואכלו או שהמחה את החלב וגמעו חייב (ברייתא. תוספתא כריתות: פרק ב, הלכה יג)

דף קכ ע"ב

והא דתנן: דבש תמרים ויין תפוחים וחומץ סיתוניות ושאר מיני פירות של תרומה רבי אליעזר מחייב קרן וחומש ור' יהושע פוטר (תרומות: פרק יא משנה ב) והא דתנן: אין מביאין בכורים משקה אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים (תרומות: פרק יא משנה ג) והא דתנן: אין סופגין את הארבעים משום ערלה אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים (תרומות: פרק יא משנה ג)

דף קכא ע"א

תנן התם: החרטום והצפרנים מיטמאין ומטמאין ומצטרפין: (טהרות: פרק א משנה ב)

דף קכג ע"א

תנן התם: טלית שהתחיל בה לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור (כלים: פרק כח משנה ח)

דף קכד ע"ב

דתנן: כל המטמאין באהל שנהלקו והכניסו לתוך הבית ר' דוסא בן הרפינס מטהר וחקמים מטמאים (עדויות: פרק ג משנה א. אהלות: פרק ג משנה א) תנן: היו עליו שני חצאי זיתים מטמאין במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל (חולין: פרק ט משנה ד (משנתנו))

דף קכה ע"א

אף אָנן נמי תנינא: הוֹגֵעַ בְּחֻצֵי זֵיתִים וּמֵאֵהִיל עַל חֻצֵי זֵיתִים אוֹ חֻצֵי זֵיתִים מֵאֵהִיל עֲלָיו טֵמֵא (עדויות: פרק ג משנה א. אהלות: פרק ג משנה א) והתנן: זה הפלל כל שהוא משם אחד מצטרף וטמא. משני שמות טהור (עדויות: פרק ג משנה א. אהלות: פרק ג משנה א)

דף קכה ע"ב

דתנן: ר' יוסי אומר חבילי מטה וסריגי חלונות חוצצין בין הבית לעלייה שלא להכניס טומאה לצד שני. פרסן על פני המת באויר הוֹגֵעַ כְּנֶגֶד הַנֶּקֶב טֵמֵא שְׁלֵא כְּנֶגֶד הַנֶּקֶב טָהוֹר (ברייתא. תוספתא אהלות: פרק ט, הלכה ה)

דתנן: תיבת המגדל שיש בה פותח טפח ואין ביציאתה פותח טפח טומאה בתוכה הבית טמא. טומאה בבית מה שבתוכה טהור מפני שדרך טומאה לצאת ואין דרך טומאה ליכנס ורבי יוסי מטהר מפני שיכול הוא להוציאה לחצאין או לשורפה במקומה (אהלות: פרק ד משנה ב)

דף קכו ע"א

דתנן: הפלג שאכל בשר מת ומת הפלג ומוטל על האסקופה ר"מ אומר אם יש בצנארו פותח טפח מביא את הטומאה. ואם לא אינו מביא את הטומאה. ר' יוסי אומר רואין מכנגד השקוף ולפנים הבית טמא מכנגד השקוף ולחוץ הבית טהור. רבי אלעזר אומר פיו לפנים הבית טהור. פיו לחוץ הבית טמא מפני שטומאה יוצאה דרך שוליו. רבי יהודה בן בתירא אומר בין קר ובין קר הבית טמא (אהלות: פרק יא משנה ז)

דף קכח ע"א

דתנן: אמר ר' יהודה קר היה רבי עקיבא שונה חלב שחוטת בכפרים צריך מחשבה ואין צריך הכשר שפכר הוכשר בשחיטה. אמרתי לפניו למדתנו רבינו עולשין שלקטן והדיסן לבהמה ונמלק עליהן לאדם צריכות הכשר שני וחרז רבי עקיבא להיות שונה כרבי יהודה (ברייטא. תוספתא עוקצין: פרק ג, הלכה א)

דף קכט ע"ב

דתנן: פזית בשר הפורש מאבר מן החי ר' אליעזר מטמא ור' נחוניא בן הקנה ור' יהושע מטהרין. עץ פשעורה הפורש מאבר מן החי ר' נחוניא מטמא רבי אליעזר ור' יהושע מטהרין (עדויות: פרק ו משנה ג)

פרק עשירי: הזרוע והלחיים**דף קלא ע"א**

לכדתנן: למה אמרו נכסי להן שקונה בהן עבדים וקרקעות ובהמה טמאה ובעל חוב נוטלן בחובו ואשה בכתובתה וספר תורה (ביכורים: פרק ג משנה יב)

דף קלב ע"ב

והא אבן תנן: פסולי המוקדשין נמכרים באיטליז ונשחטים באיטליז ונשקלים בליטרא (בכורות: פרק ה משנה א)

דף קלד ע"א

תנן: ספק פטור (חולין: פרק י משנה ד (משנתנו))

פרק אחד עשר: ראשית הגז**דף קלו ע"א**

והתנן: הלוקח גז צאן עובד כוכבים פטור מראשית הגז (חולין: פרק יא משנה ב (משנתנו))

דף קלו ע"ב

והתנן: היו לו ב' מינים שחופות ולבנות מכר לו שחופות אבל לא לבנות זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו (חולין: פרק יא משנה ב (משנתנו))

והתנן: האומר כל גרני תרומה וכל עיסתי חלה לא אמר כלום (חלה: פרק א משנה ט)

אלמה תנן: ראשית הגז נוהג בארץ ובחוץ לארץ (חולין: פרק יא משנה א (משנתנו))

דף קלז ע"א

אף אבן נמי תנינא: מלבנות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר פאה מכל אחד ואחד וחקמים אומרים מאחת על הכל (פאה: פרק ג משנה ד)

דף קלז ע"ב

תנן: וכמה נותן לו משקל חמש סלעים ביהודה שהן עשר סלעים בגליל (חולין: פרק יא משנה ב (משנתנו))

והא אבן תנן: תרומה עין יפה אחד מארבעים (תרומות: פרק ד משנה ג)
 והתנן: אלו דברים שאין להן שיעור הפאה והבפורים והראיון (פאה: פרק א משנה א)
 תנינא: אין פוחתין לפאה מששים אע"פ שאמר הפאה אין לה שיעור (פאה: פרק א משנה ב)
 והאבן בכל שהן תנן (חולין: פרק יא משנה ב (משנתנו))

דף קלח ע"א

והתנן: חמת חדשה אע"פ שמקבלת רמונים טהורה תפורה ונקרעה שיעורה כמוציא רמונים רבי אליעזר בן יעקב אומר כפקעיות של שתי אחת מארבע במנה בן ארבעים סלעים (ברייטא. תוספתא כלים מציעא: פרק ו הלכה ב)
 תנן: הלוקח גז צאנו של עובד כוכבים פטור מראשית הגז (חולין: פרק יא משנה ב (משנתנו))
 דתנן: המוכר קלחי אילן בתוך שדהו נותן פאה לכל אחד ואחד. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שלא שייר בעל השדה אבל שייר בעל השדה נותן פאה על הכל (פאה: פרק ג משנה ה)
 דתנן: אמר לו מכור לי בני מעיה של פרה זו והיה בהן מתנות נותנן לפהו ואין מנכה לו מן הדמים. לקח ממנו במשקל נותנן לפהו ומנכה לו מן הדמים (חולין: פרק י משנה ג)

פרק שנים עשר: שילוח הקן**דף קלח ע"ב**

כל היכא דתנן בארץ ובחול (למשל, חולין: פרק יב משנה א (משנתנו))
 כל היכא דתנן בפני הבית ושלא בפני הבית (למשל, חולין: פרק יב משנה א (משנתנו))
 כל היכא דתנן בחולין ובמוקדשים (למשל, חולין: פרק יב משנה א (משנתנו))

דף קלט ע"א

והתנן: האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור נפל הבית אינו חייב באחריותו שור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מת השור ונפל הבית חייב לשלם (ערכין: פרק ה משנה ה)

דף קמ ע"ב

קורא זכר תנן (חולין: פרק יב משנה ב (משנתנו))
 והאבן תנן: בזמן שפנפיה נוגעות בקן חייב לשלם (חולין: פרק יב משנה ג (משנתנו))

דף קמא ע"א

והאבן תנן: בזמן שפנפיה נוגעות בקן חייב לשלם (חולין: פרק יב משנה ג (משנתנו))